

**Jubilæum Sæculare Ecclesiæ Catholicæ Per Septendecim
Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala**

Per Septendecim Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala ; Ex Annalibus
Ecclesiasticis collectum Pro Xenio Oblatum Academicæ Sodalitati
Dominorum B. Mariæ Virginis Annunciatæ Herbipoli, Anno ...

Herbipoli, 1701

Decas IV. Ab anno Christi 1330. ad 1340.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64765](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64765)

DECAS IV.

✽ *Ab anno Christi 1330. ad 1340.*

1331. **U**Ladislauſ Poloniæ Rex equit
 ✽ Teutonicos magnâ clade afficit
 Cruciferorum 40. millia cædit & fugat
 eum ex Poloniis vix 30. occubiſſent p
 iis B. Martyre Stanislao depugnante.

In Anglia Rogerius *de mortuo-mari* pub
 tus adulter Ifabellæ rerum tunc in reg
 arbiter ſumus in cubiculo Reginæ capt
 & ex furca publica ſuſpenditur, Reg
 autem exauſtoratur acceptis tantum mil
 libris annui cenſus inops facta ut ſe Reg
 nam eſſe dediceret.

Orchames Rex Turcarum Nicæam in
 fhynia poſt diurnam obſidionem capt
 truſtra Andronico Juniore Imp. Conſtant
 nopolitano ſuppeticas ferre adnitente. Co
 perunt tunc primùm Turcæ pueros Chri
 ſtianos capere in Natolia & venales expo
 nere.

✽ (1332.) ✽ Moritur Andronicus Se
 nior Græcorum Imperator poſtquam Im
 perâſſet annis 50. vixiſſet 74. ex nimio
 Conchyliorum eſu & potu aquæ frigida
 morbo

morbo contracto. Cùm sacrum Christi Corpus recipere non posset pro viatico, Imaginem B. Mariæ Virginis, quam semper gestabat sinu, salutatam eum multis lacrymis sibi in os indidit, quæ exotica pietas parùm schismatico profuisse videtur, extra cymbam Petri constituto. Successit illi Andronicus nepos, qui mox Bulgaros aggressus, fugatus est. Quo tempore etiam Turcæ Constantinopolitanam Urbem occupassent, nisi Venetorum & Genuensium armis prohibiti fuissent; abduxere tamen Christianorum 10. millia, & Eubæam sibi vestigalem fecere. Posthæc magis pro Imperio, quàm religione sollicitus Andronicus, turpissimum fœdus cum Turcis iniit ad repetendas à Genuensibus Phocæam & Mitylenem, atque Christianos in officio continendos.

Joannes Rex Bohemiæ Pontificem inter & Ludovicum Bavarum pacem reconciliare frustra laborat.

✽(1333.)✽ Heraclea & simul tanta multitudo Christianorum à Mauris capitur, ut singula capita nummo aureo vœnirent.

Philippus Valesius de expeditione sanctâ contra Mauros suscipiendâ cogitare videtur, sed re ipsâ pro Ecclesiasticorum pernicie magis, quàm pro clade infidelium sollicitus.

Eduardus Anglorum Rex ad Barvicum quod obsidebat, magnam Scotis cladem intulit, 30. millibus cum universâ eorum nobilitate deletis.

Ulislao Loctico Rege Poloniæ defuncto succedit filius Casimirus Magnus.

✽(1334.)✽ Joannes XXII. Papa moritur anno ætatis 90. cui substituitur Joannes de furno, natus patre molitore, Cisterciensis, Cardinalis S. Priscæ, dictus Benedictus XII. Apparuit in morte Joannis singularis Dei providentia in gubernandâ Ecclesiâ suâ, & ab omni errore tuendâ. Cùm enim sententiam de animabus defunctorum non nisi post resurrectionem mortuorum plenâ & absoluta felicitate perfructuris, ex Cathedrâ decidere paraturus esset (qui error privati hominis erat in iudicio) mors, hæc minùs rectè meditantem interceptit: quod semper continget, quoties Pontifices ex affectu magis, quàm ratione, nec afflati Spiritu Sancto pronunciare volent. Non tamen obiit, quin priùs hæc, quæ de animarum beatitudine sensit, retractasset, eaque à se ut privato, non ut Pontifice dicta esse vellet. Reliquit post se thesaurum ad bellum sacrum paratum 20. millionum.

(1335.) Benedictus XII. Ludovicum Bavarum hortatur, ut respiscat, & admonitionem spernentem excommunicat. Italia interim, absente Pontifice, à Principibus, itemque Guelfis & Gibellinis miserè discerpitur.

In Poloniâ ingens locustarum multitudo grassatur, à quibus omnia depascuntur.

(1336.) Babylonix Sultanus curam sepulchri Christi Domini Hierosolymis Patribus Franciscanis committit, Pontificis consentiente.

Benedictus à præstantissimis viris agitam & ritè discussam quæstionem de animarum beatitudine ante judicii diem, implorato auxilio Divino tandem ex Cathedra definit, cum de utrâque parte negante & affirmante antè legitimè, ac sine discrimine dubitaretur.

Ludovicus Bavarus, duplici Legatione ad Pontificem missâ, petit absolvi ab'anathemate, errores suos confitetur, & pro pœnitentiâ offert se ad expeditionem in terrâ sanctâ obeundam, & continuandam, quam diù Benedictus judicaret. Sed hanc promissionem & propositum sanctum abruptim bellam atrocissimum Gallos inter & Anglos exortum sequenti anno, cui se Ludovicus immiscuit contra Philippum, cui infensus erat

erat, Eduardo Anglo adhærens; unde Christiani in Cyprum arctè compressi, reliqui per Orientem durissimè à Saracenis & Turcis exagitati sunt.

✽(1337.)✽ Obiit Fridericus Sicilie Rex anno ætatis 65. regni 42. cui successit filius Petrus II. mater Eleonora fit monialis S. Claræ.

Scythæ & Turcæ Thraciâ vastatâ multâ Christianorum millia in servitutem abduxerunt.

Pontifex modis omnibus ad laborat compositione pacis Francos inter & Anglos, sed hi ejus votis non acquiescunt & uterque Rex per nefas pecunias conquirunt pro bello continuando, Angli etiam per sacrilegium.

✽(1338.)✽ Iterum Pontificem inter Ludovicum Bavarum de pace agitur, sed hæc non concluditur, imò Ludovicus Pontifice omninò deficit, ejusque auctoritatem quoad electionem & confirmationem Imperatoriæ dignitatis impugnat cum magno motu Germaniæ, quibusdam Pontifici, quibusdam Ludovico faventibus.

Ardet adhuc bellum inter Francos & Anglos indiès flammâ ferociore. Eduardus enim hoc anno appulit in Flandriam

cum classe 300. navium, ibique cum Ludovico convenit: Philippus quoque ingentem exercitum educit contra Eduardum, Cameracum obsidentem, in quo Joannes Bohemiæ, Philippus Navarræ, David adhuc adolescentulus Scotiæ Reges cum multis Ducibus & Comitibus intererant. Stetere in procinctu utrimque acies Oesiâ tantum fluvio separatae; pugnatum tamen non est, Philippo Valesio Galliarum Rege prudenter declinante, svasu Roberti Siciliae Regis, ne regnum suum unius praelii periculo committeret, quem etiam Mathematicus quidam, magnam cladem Francis ab Anglis prænunciens, absterruit.

✽(1339.)✽ Romani, deserto Ludovico Bavaro, Pontifici adhærent.

Græci à Latinis expetunt auxilia contra Turcas, polliciti cum Ecclesiâ Latinâ unionem, hæc tamen non impetrant, cum omnibus constaret de ipsorum inconstantiâ & fide Græcâ.

Alphonfus XI Castellæ Rex, & Alphonfus IV. Rex Lusitaniæ impetratis à Benedicto XII. indulgentiis ingentem exercitum Crucis signatorum colligunt, & quinque Reges Maurorum acie vincunt, Duce Consalvo Martinio Alcantaro Ordinis Magistro. Martinus autem de magnis criminibus accusatus

tus (aut veris aut falsis) vivus exustus et
tantæ victoriæ minimè festivos ignes ex-
pertus.

Robertus Siciliae Rex Camiolam de
Aetis Siculis recuperat, & Rolandum Pe-
Regis spurium fratrem capit, quem a Pa-
tro fratre derelictum locuples quædam
fœmina Mamertina Camiola Turinga bis
mille uncis auri spe nuptiarum redemit.
Rolandus autem liber conjugium respuit,
sed à Camiolâ in iudicium vocatus, ad nup-
tias damnatur, quem tamen illa vicissim
ingratum respuit, seque Christo consecrat.
fœmina ex æquo fortis & religiosa.

✽(1340.)✽ Christiani duce Simone
à Quadro paucis triremibus in Orientem
navigantes, Turcas in mari Euxino magnis
cladibus afficiunt.

Benedictus XII. ne Italia ab externis
hostibus invaderetur, multos Imperii Vi-
carios constituit, & iis, qui à Ludovico
Bavaro defecerant, dominia confirmat.

Angli pugna navali ad Clusas insignem
de Francis victoriam reportant, cæsis
Francorum decem millibus, ducentis &
triginta Genuensium navibus depressis &
captis, biduo durante prælio. Angli au-
tem perdidere suorum quatuor millia, ac
multos nobiles, ipso etiam Eduardo in fe-
more vulnerato. Mox tamen adveniente
Phi.

Philippo Valesio cum 10. millibus equitum,
& innumerabili peditum numero, & Tor-
naco ope B. Virginis contra Gallos forti-
ter defenso, induciæ inter utrumque Re-
gem pactæ sunt.

ERRORES BARLAAMI ET ACYN DYNI.

*V*ersabatur istorum error in eo, quod creata
Dei effecta cum increata Dei substantiâ con-
funderent, & essentielles ejus operationes ad ef-
fecta creata referrent.

DE JACOBO JUSTO ET BONONATO.

*D*uo isti dæmonis satellites, primarios inter
Duces Beguardorum numerantur, quorum
prior beatos, ac Jesu Christi Martyres voca-
gat omnes, qui ob Beguardorum hæreses fuissent
condemnati, miserè tandem animam efflavit
quadruplo muro inclusus: Bononatus verò vi-
vus igni traditus.

DE MICHAELE DE CESENA, ET GUILIELMO OKAMO.

*T*ametsi ab Unitate Ecclesiæ se duo isti nun-
quam separare professi sint, excommunicati
tamen sunt à Joanne XXII, quod propugnâssent,
Jesum Christum ejusq; Discipulos ac veros imi-
tatores nihil habuisse suum, neque particulatim,
neque in commune. Qui error damnatus est à
Joanne XXII. & Nicolao IV.

DE LOLHARDO WALTERO LOL
HARDORUM PARENTE.

PRater errores Waldensibus, Henricianis, & Petro-Brussianis communes, proprios habuerunt sequentes:

1. Docuerunt Luciferum cum assecis injurè cælo deturbatum, & aliquando in beatitudinem cum ipsis recipiendum.

2. S. Michaëlem & beatos Angelos omnino æternis suppliciis esse destinatos.

3. Beatam Virginem à partu Virginem esse desisse alioquin (sic acuti illi Theologi) non hominem, sed Angelum peperisset.

4. Fugere dicebant Divinos oculos, & ultimas manus ea scelera, quæ sub terrâ perpetrantur: quam ob causam exercebant suas impudicitias in specubus subterraneis, aded, ut cum ex puellâ quâdam flammis additâ, Gislâ nomine quæreretur, virginè esset? responderit: Super terram virgo sum, non subter terram.

DE JOANNE DE POLIACO.

DOctor hic fuit Parisiensis, qui in sequentes errores prolapsus est, quos tamen retrahavit jussu Joannis XXII. & in obsequium Cathedra Petri subjecit se.

1. Factabat frustrâ deponi peccata apud Religiosos mendicantes, & qui id facerent, manere obligatos ad eadem propriis suis decurionibus iterum explicanda.

2. Quod

2 Quòd stante Canone Omnis utriusque neque Pontifex, neq; Deus ipse dispensare potest parochianum ab annuâ peccatorum omnium confessione proprio Parocho faciendâ.

3. Non posse cuiquam Pontificem, ac ne Deum quidem generalem potestatem facere excipiendi confessiones.

DE PETRO DE CIGNERIIS.

Fuit hic Petrus vel Regis Advocatus, vel Senatus Parisiensis Procurator generalis: hic publicè coram Rege Philippo Valesio, Prælati & Proceribus Gallia multa effutire ausus est de tollendâ libertate Ecclesiasticâ & jurisdictione, productis & disputatis 66. articulis adversus Prælatos Ecclesie, in quibus tametsi aliqua vitia in Ecclesiasticis observata continerentur, à quibus ipsi meritò abstinere deberent, plurimi tamen allegati articuli potestatem Ecclesiasticam & Canones antiquos & jura Ecclesie impugnabant; adversus quem Cardinalis Bertrandus, tunc Augustodunensis Episcopus in eodem cœtu insignem orationem habuit, hujus insolentis Procuratoris proterviam piè, justè & fortiter obtundens & infringens, ut Rex ipse nefanda ratus postulata, causam pro Ecclesiâ & contra hunc rabulam deciderit, Prælatos in antiquâ suâ jurisdictione & auctoritate stabilièrit. Petrus autem pro mercede dictæ causæ retulit perpetuam infamiam, ut etiam nomen ejus apud Gallos in proverbium

abiērit, quo utuntur in hominem stolidum, ad
 eum, in quem jocis agere volunt, appellat
 illum Maistre Pietre du Cugner. In illius
 etiam memoriam ridendam apud posteros in ar-
 gulo chori B. Mariæ Virginis Parisiensis infer-
 me simulacrum facie simiā positum est, quod ob-
 vius quisque pugnis Scutellis impetit, ut tra-
 dit Genebrardus, digna merces tam ineptæ cau-
 sę Procuratori reddita.

DE CAS V.

✿ *Ab anno 1340. ad annum 1350.* ✿

341. **A**Ndronicus Imperator Constanti-
 ✿ nopolitanus moritur relinquens
 duos impuberes filios Joannem & Michaē-
 lem, quorum tutelam committit Joanni
 Cantaguzeno, hic verò facit se ex tutore
 Augustum, & sic duo simul fuēre Augusti,
 Tutor Cantaguzenus & hæres Joannes :
 seu Calo-Joannes.

Casimirus Rex Poloniæ Lithuaniam si-
 bi subjicit & in formam Provinciæ redigit.

Bellum inter Anglos & Francos redin-
 tegratur propter Ducatum minoris Britan-
 niæ, quem ambo Reges Philippus & Edu-
 ardus suum esse prætendebant.

Franciscus Petrarcha Florentinus vir-
 eru-